

» шавъ на Божѣ-тѣ волю, и на башинѣ-тѣ си во-
 » ли. Но радостно и на двамата-та благословеніе-то
 » треба да прѣимѣ, ако и Богъ да не е изволял, но
 » токо отецъ-а ми, като е изволял, треба да не са
 » отрѣжъ.“

Читателю! туй пише Иосифъ Еврейскій-а учитель. И
 вѣроятно е туй, защото, когато Праведный Авраамъ,
 щалъ да взрѣи сына си Исаака на жертвенно-то закла-
 ванье, казвалъ му първо волю-тѣ на Господа Бога,
 Който былъ повелѣлъ на Авраама туй да сторѣ. И
 утѣшавалъ го съ надеждѣ-тѣ на вѣчнѣ-тѣ милость
 Божіѣ, като щалъ да получи Исаакъ въ бѣдущѣмъ
 безконеченъ животъ. И укрѣпавалъ го, да прѣтърпи мѣ-
 жескы закланье-то. И Блаженный Исаакъ не са отрѣжълъ
 отъ да бѣди жертвѣ на Бога, нито са уплашилъ отъ
 закланье-то и отъ смърть-тѣ. Но съ любовь снзво-
 лялъ, и покорилъ на Божіе-то повелѣніе, и на башинѣ-
 тѣ си волю, защото былъ послушавъ сынъ, на послу-
 шавѣго отца, и видѣло са у двамата едно великодѣ-
 шіе, и кѣмъ Бога не противность, но усердно послу-
 шаніе, и любовь, и вѣрѣ. Затуй, Свѣтый заотоустъ са
 чуди, и дума: » О, благочестивы дѣшѣ! О, непокастени
 » ѹмове! О, велика сила дѣшевна! О разумъ, който над-
 » бѣва сакъ Бестественъ челоѣческѣ любовь! Да са
 » чудниѣ ли на постоянно то Патріархово великодѣшіе?
 » или на толкози отроческо постоянно покореніе? че, не
 » са противилъ, нито са смѣтилъ, но покорилъ на ба-
 щино то,